

Sygn. akt V CSK 160/14

POSTANOWIENIE

Dnia 16 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa E. [...] S.A. w O.

przeciwko Gminie Miastu B.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 października 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 26 września 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 3.600 (trzy
tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący oparł swój wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania powołując się na pierwszą i ostatnią z wymienionych na przesłanek.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. musi wiązać się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego, którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Dlatego przedstawienie zagadnienia prawnego uzasadniającego wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinno nastąpić przez dokładne określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane, i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Obowiązkiem procesowym skarżącego - w ramach uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania - jest przy tym przedstawienie tylko takich argumentów, które nie są oderwane od podstawy faktycznej i prawnej zaskarżonego orzeczenia (por. m.in. postanowienie SN z dnia 27 lipca 2012 r., I PK 218/11, nie publ.).

Pierwsze zagadnienie prawne przedstawione przez skarżącego dotyczyło przesłanek obligatoryjności korzystania przez sąd z opinii biegłego. W związku z tym należy podkreślić, że na tle niniejszej sprawy ustalenia sądu zostały dokonane na podstawie niesprekludowanych środków dowodowych, w wyniku rozpatrzenia których skorzystanie z opinii biegłego stało się zbędne; zatem przytoczona problematyka pozostaje bez związku z podstawami orzeczenia.

Drugie zagadnienie odnosiło się natomiast do zakresu związania sądu drugiej instancji zarzutami apelacji po uchyleniu wyroku przez Sąd Najwyższy i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania. Odnosząc się do tej kwestii, wypada przypomnieć, że związanie wykładnią dokonaną przez Sąd Najwyższy ogranicza możliwość własnej oceny sądu drugiej instancji, dlatego też pojęcie

"wykładnia prawa", o którym mowa w art. 398²⁰ k.p.c., należy rozumieć ściśle, jako ustalenie znaczenia przepisów prawa, nie obejmujące stwierdzeń i ocen dotyczących stanu faktycznego sprawy (zob. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 2014 r., V CSK 284/13, Biul. SN 2014, nr 6, s. 10; z dnia 12 lipca 2012 r., I CSK 5/12, nie publ., z dnia 5 lipca 2012 r., IV CSK 23/12, OSP 2013, nr 7-8, poz. 79). Konieczność powtórnego rozpatrzenia zarzutów apelacyjnych nie obejmuje jednak możliwości powoływania się na nowe zarzuty, a nakaz rozpatrzenia bezpodstawnie pominiętych środków dowodowych nie zawiera w sobie uprawnienia stron do zmiany lub poszerzenia sformułowanych uprzednio wniosków dowodowych.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 2013 r., III SK 65/13, nie publ.). Z okoliczności przytoczonych przez skarżącego nie wynika, że w wyniku powtórnego rozpatrzenia sprawy przez Sąd Apelacyjny w [...] doszło do wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia, co sprawia, że przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 4 nie została spełniona.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).